

Představujeme vám pana Antonína Kučeru. Vášnivého fotografa, spisovatele a významného patriota Hodonína. Narodil se v Palandách, části Hodonína, 10. listopadu 1947. Když mu byly 3 roky přestěhoval se s rodiči k autobusovému nádraží.

„Nahoře jak je taková ta kaluž v rohu u nádraží, tak to byl krásný rybníček, my jsme se tam chodily koupat.“

Základní školu absolvoval v Hodoníně. Přihlášku na střední školu si dal do Břeclavi, tam ho ale bohužel nepřijali.

„ Naši říkali: „ uč se nebo budeš blbý a skončíš v dolech.“ a já jsem skončil v dolech.“

Poté co se nedostal na školu, nastoupil pan Antonín do Jihomoravských lignitových dolů. Tam se vyučil elektrikářem. Následně se mu podařilo dostat na průmyslovou školu do Břeclavi.

„Aby se to doplnilo, tak jsem potom šel na fakultu elektro do Brna.“

V roce 1968 se pan Antonín oženil.

„ Když to řeknu blbě přebíral jsem ju spolužákovy. Dokonce spolužákovi, se kterým jsem seděl několik roků v lavici. Dostal jsem ji k narozeninám, protože já jsem 10.11. A 9.11. jsme se vzali.“

V roce 1970 se mu narodila dcera. Zajímal se o fotografii a prošel dvouletým fotografickým kurzem. Focení bylo tehdy celkem složité.

„Tenkrát samozřejmě mokrá cesta, filmy, vývojky a ustalovače a tady tyto věci a já jsem se v 68 oženil, a takže vlastně když jsem končil ten kurz, nám se dcera narodila v 70 roce a já když jsem dělal, my jsme dělali, třeba výstavy fotografií a když jsem dělal třeba fotky 40 na 60 cm, tak jsem to musel dělat tak, že jsem měl na vaně danou židlu, na židli jsem měl desku, přes vanu desku na nudle na tom židlu a na to zvětšovač, promítal jsem to na zem a byl jsem vlezený pod umyvadlem. No a žena řekla: „ já potřebuju namočit plínky“ já říkám: „ no neblbni, já tam mám fotokomoru.“ tak jsem potom s tím trochu přestal s tím focením.“

Při studiu na vysoké škole se také učil programování, díky kterému poté zvládl vytvořit svůj vlastní web. Pravidelně tam přidává fotografie z minulosti a nabízí srovnání s přítomností. Dnes jeho sbírka čítá asi 160 tisíc fotek. Poté co se lidé začali o jeho fotky zajímat, začal psát články do místních novin. Vyšlo mu i několik knih. Mapoval nejen místa ale také různé osobnosti. Za svou činnost byl oceněn v roce 2012 cenou města Hodonína.